

GILLETTE BOURGOGNE – BEDRYF 3

Bourgogne – Frankryk
BEDRYF 3 – Die laaste oes

Stories is nooit dieselfde nie, want die oomblikke waarin hulle mekaar ontmoet, is nooit dieselfde nie. Plekke verander. Seisoene verander. Mense verander. En wanneer vroue hulle paaie kruis, verloor voorspelling alle waarde.

Ek het hierdie storie 'n ruk gelede vertel. Vandag wil ek dit weer vertel, met groter intensiteit, amper soos 'n gesprek met myself – 'n roep uit die geheue, 'n stem wat aanhou klop aan die deur van die tyd en my herinner nie net aan wat was nie, maar dalk aan wat nog kan wees.

BEDRYF 3 – DIE LAASTE OES

Met Sabine langs my het die toekoms nie meer ver gevoel nie.

Dit het 'n plek geword.

Ek het oor die wingerde gekyk en my nuwe seisoene voorgestel. Ek het aan my kinders gedink, aan hulle kinders, en aan wat ook al sou oorbly wanneer ek nie meer die krag het om deur die landgoed te ry nie. Baie jare lank het ek werk agternagesit.

Verantwoordelikhede.

Uitdagings.

Resultate.

Ek het lande deurkruis, sake opgebou, oorwinnings en nederlae geken.

Tog het dit gelyk asof die rustigheid daardie hoek van Bourgogne gekies het, en die vrou wat die tyd onverwags aan my teruggegee het.

Sabine het langs my tussen die wingerdstokke geloop.

Ons het min gepraat.

Ná 'n sekere ouderdom ontdek jy dat stilte dikwels die waarheid duideliker vertel as woorde. Die dae het verbygevloei met 'n eenvoud wat ek skaars kon onthou dat ek ooit geken het.

Die wyn het stadig in sy vate ryp geword.

Die wingerde het hulle seisoene gevolg.

Die perde het vry oor die velde gehardloop.

My kinders het meer dikwels kom kuier.

En vir die eerste keer in baie jare het ek na my lewe gekyk sonder dat ek die behoefte gevoel het om enigiets te verander.

En die wyn?

Wel, die Romeine het daardie vraag lankal beantwoord.

In vino veritas.

In wyn is daar waarheid.

Maskers val.

Leuens verswak.

Selfs begrawe gevoelens vind uiteindelik die moed om te praat.

Só het ek my nuwe lewe voorgestel.

Bourgogne.

Die wingerde.

Die perde.

Sabine.

My kinders naby.

Ek self wat deur die rye ry, die snoeiwerk nagaan en bestudeer hoe die sonlig die wingerdstokke aanraak.

Alles het uiteindelik gelyk asof dit was waar dit hoort.

En ek het die ouderdom van een-en-negentig bereik.

Een-en-negentig.

'n Ouderdom waarop 'n man glo hy het genoeg gesien om deur niks meer verras te word nie.

Ek was verkeerd.

Want ek het nooit verwag om nog 'n motor die lang oprit van die landgoed te hoor opkom nie. Nog 'n motor.

Nog 'n vrou.

Nog 'n jong man.

Die voertuig het stadiger gery en 'n paar meter van ons af stilgehou.

Ek het na Sabine gekyk.

Ek het na die motor gekyk.

Ek het na die jong man gekyk wat uitklim.

Vir 'n kort oomblik het ek die absurde gevoel gehad dat die lewe 'n toneel herhaal wat ek reeds beleef het. Die vrou het die deur toegemaak en doodstil bly staan terwyl sy die huis bestudeer.

Toe het sy na my gekyk.

Sy het die uitdrukking gedra van iemand wat nie per toeval daar aangekom het nie.

Die uitdrukking van iemand wat jare lank gesoek het.

Ek het gevoel hoe Sabine langs my verstyf.

Ek kon ook nie roer nie.

Die vrou het 'n paar treë vorentoe gegee.

Die jong man het naby gebly.

Sy het my aandagtig dopgehou.

Te aandagtig.

Asof sy na bevestiging soek.

Asof sy iets probeer terugkry waarvan sy haar hele lewe lank gehoor het.

Uiteindelik het sy geglimlag.

'n Sagte glimlag.

Amper weemoedig.

Toe het sy 'n enkele vraag gevra.

“Is u Ferdinando Frega?”

Ek het nie dadelik geantwoord nie.

Vrees kom nie altyd van wat ons nie ken nie.

Soms kom dit van wat ons sou kon herken.

Bourgogne het stil om ons gestaan.

Die wingerde het onder die verdwynende lig geasem.

Niemand het gepraat nie.

Nie Sabine nie.

Nie die jong man nie.

Nie ek nie.

Want in daardie oomblik het ek iets verstaan wat een-en-negentig jaar my nie kon leer nie. Die lewe sluit selde sy onafgehandelde rekeninge af.

Dit hou hulle.

Beskerm hulle.

Laat hulle stadig ryp word, soos wyn wat in 'n vat rus.

Dan, net wanneer ons glo die storie is besig om te eindig, maak dit 'n deur oop wat ons gedink het vir altyd verseël is.

'n Herinnering.

'n Vraag.

'n Spyt.

'n Vrou.

Miskien 'n seun.

Miskien 'n ou liefde.

Of miskien 'n waarheid wat 'n hele leeftyd nodig gehad het om ons te bereik.

Ek het roerloos gestaan.

Met Sabine langs my.

Met daardie vrou voor my.

Met twee jong mans wat aan verskillende stories behoort – of miskien aan dieselfde een.

En vir die eerste keer het ek geen haas gevoel om die antwoord te weet nie.

Want ek het verstaan dat die noodlot nie gekom het om die boek toe te maak nie.

Dit het gekom om nog 'n bladsy by te voeg.

En miskien het die belangrikste hoofstuk van almal op daardie aand in die hart van Bourgogne eers begin.

Ferdinando